

άντιψύχι τό, Πελοπν. (Λάστ.) — Γ'Βλαχογιάνν. Γ'υροι άνέμ. 7 *άντιψύχι* Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άντιψυχος*.

Δροσιστικόν ποτόν, άναψυκτικόν ένθ' άν.: *Παγωμένη* είναι από την πείνα και της έβαλε 'ς τὰ χείλη λίγο άντιψύχι από τὸ πιότὸ τοῦ παγουριού Γ'Βλαχογιάνν. ένθ' άν.

άντίψυχος ό, Πελοπν. (Κυνουρ.) *άντιψυχος* Κέρκ. Κρήτ. *άντίψυχο* τό, Ζάκ. Ήπ. Ίος Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ.) Ρόδ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 266 *άντιψυχο* Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Πάρ. κ. ά. *άντίψ'χου* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ μεταγν. επίθ. *άντιψυχος*.

1) Τὸ ὑπὲρ τῆς ζωῆς παρεχόμενον μαγικόν βότανον άποσοβοῦν τὸν θάνατον Ήπ. Κέρκ. Πελοπν. (Κυνουρ.): *Έφαγε τ' άντίψυχο* (παλαίει νικηφόρως πρὸς τὸν θάνατον) Ήπ. || *Άσμ.*

Τ' εἶν' άρρωστος ό Διγενῆς βαρεῖα γιά νά πεθάνῃ...

τοῦ φέρνουν τὸν άντίψυχο γιά νά μὴ βγῇ ἡ ψυχὴ του

Κυνουρ.

Ό ένας τοῦ παίρνει κρύο νερό κι ό άλλος άφραῖτο μόσκο κι ό τρίτος τὸν άντίψυχο νά μὴ ψυχομαχήσῃ

Κέρκ. || Ποίημ.

Τὸ σιδερόχορτο τρυγᾷν, τ' άντίψυχο μαζώνουν,

τὰ μαγιοβότανα πιότὰ γιά κέρασμα ρουφᾷμε

ΚΠαλαμ. ένθ' άν. 2) *Έμπλαστρον οἰονδήποτε τιθέμενον ἐπὶ τῆς στομαχικῆς χώρας Ζάκ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Αἶγ.): Βάδε του άντίψυχα 'ς τὸ ψυχικό, γιατί θά μείνῃ (ψυχικό = μέρος κατὰ τὴν στομαχικὴν χώραν) Μέγαρ.*

β) *Ό στόμαχος Κρήτ. Συνών. ψυχικό. γ) Πληθ., τὰ στήθη Ρόδ.: Βρέξε τὸ κεφάλιν και τ' άντίψυχά του. 3) Τὸ από τοῦ συναισθήματος μεγάλης πείνης άνακουφιστικόν, ποτόν ἢ τράγημα θεραπεῦον τὴν πρὸς λιποθυμίαν τάσιν, άναψυκτικόν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πᾶρε νά πῆς αὐτὸ γι' άντίψυχο (οἶον γάλα, οἶνον κττ.) Καλάβρυτ. Αὐτὸ τὸν κρασάκ' οὐπόπια πῆι άντίψ'χου μέσα μ' Αἰτωλ. || Φρ. Δέν πῆρα οὐτ' άντίψ'χου (δέν έφαγα οὐδ' έλάχιστον) αὐτόθ. β) Μικρὸν διάλειμμα κατὰ τὴν έργασίαν πρὸς άνάπαυσιν Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Άφ'οι νά πάρουν νιὰ ψ'χούλλα άντίψ'χου, μὴ πέθανῇς 'ς τὴ δ'λειά.* Συνών. *άνάσα 1.**

4) Τεμάχιον ἄρτου ἐκ τῶν διανεμομένων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ τὰ μνημόσυνα Ίος. Συνών. *συχώριος*. 5) Τὸ ποτόν μαστίχα, τὸ ὁποῖον προσφέρεται εἰς τὰς περὶ τὸν νεκρὸν διανυκτερευούσας γυναῖκας ὡς άναψυκτικόν Στερελλ. (Μεσολόγγ.) 6) Λυχνία μικρὰ ἢ κανδήλιον άναπτόμενον ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύκτας μετὰ τὸν θάνατόν τινος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐξέπνευσε Κύθν. 7) Τεμάχιον ἄρτου ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος και πρὸ αὐτοῦ κανδήλιον τὸ ὁποῖον καίει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν τινος ἐν τῷ οἴκῳ Κρήτ.

***άντίψυχων** τῶν, *άντίψυχου* τ', Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.)

Έκ τῆς προθ. *άντι* και τῆς γενικ. *των ψυχων*, ὃ κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. *γρορτή*.

Μόνον εἰς τὴν φρ. *Σάββα τ' άντίψυχου* (τὸ ψυχοσάββατον τὸ πρὸ τῆς Κυριακῆς τῆς κρεωφάγου).

Συνών. *Ψυχοσάββατο*.

άντιώνω άμάρτ. *άδιώνω* Δαρδαν. (Νεοχώρ.) *άδιώνου* Θράκ. (Κομοτ.) Μέσ. *άντιώνομαι* Πελοπν. (Βαλτέτς.)

Έκ τοῦ άρχ. *άντιοῦμαι*.

Έναντιοῦμαι, άνθίσταμαι ένθ' άν.: *Μ' άδιώνει πολὺ Νεοχώρ. Μέγισσε, σοῦ κρένω, μὴ μ' άντιώνεσαι Βαλτέτς. Συνών. έναντιώνομαι.*

***άντορεύω**, *άδορέζουω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *άδορεύω* Ἀπουλ. (Καλημ.)

Έκ τοῦ Ἰταλ. *adorare*.

Λατρεύω, άγαπῶ ένθ' άν.: *Άσμ.*

Τίποτὸ φέρει πόσο-σο σ'άγαπῶ, ἡ περσόνα σου πῶς τὴν άδορεύω (κάνεις δέν γνωρίζει πόσο σέ άγαπῶ, τὸ πρόσωπό σου πῶς τὸ λατρεύω) Καλημ.

άντούβιανος επίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακεδ. Σουδεν. Φεν.) *άδούβιανος* Πελοπν. (Οἶν.) *άντούβλιανους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Άγνώστου ἐτύμου. Ό τύπ. *άντούβλιανους* ἔχει τὸ *λ* ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ *τοῦ βλο*.

1) Πείσμων Πελοπν. (Φεν.) Συνών. *πεισματάρης*.

2) Βάναυσος, σκαιὸς Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.): *Μὴν τὸ χτυπᾷς τὸ ζῶο τὸ καημένο, τί σοῦ φταίει; μίτι άντούβιανος εἶσαι! Καλάβρυτ. Τί άντούβιανος ποῦ εἶσαι! Σουδεν. Συνών. άγροίκτητος Β4, άγροίκος (Ι)Ι1, χωριάτης. 3) Άνόητος, μωρός, ἡλίθιος Πελοπν. (Λακεδ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Αὐτὸς εἶν' άντούβλιανους, γὼ νά τ' δώσου τὸν κουρίτ' μ' γιά γ'ναῖκα; Αἰτωλ. 4) Άνάξιος, οὔτιδανὸς Πελοπν. (Οἶν.)**

άντούκιαστος επίθ. άμάρτ. *άδούκιαστος* Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ά.)

Έκ τοῦ στερητ. *ά-* και τοῦ επίθ. **ντουκιαστός < ντου-κιάζω*.

1) Ό μὴ διπλωμένος, ἐπὶ ὕφασμάτων Θράκ.: *Γιά ιδές τον, σάν άδούκιαστο τσεδέρ' εἶναι τὰ μοῦτρα του. 2) Άτακτοποιήτος Θράκ. (Σαρεκκλ.)*

άντιουτε επίθ. Τσακων.

Έκ τοῦ στερητ. *ά-* και τοῦ επίθ. *δουτέ < δίον, δι' ὃ ιδ. *ένδίνω*.

Ό μὴ χτυπηθεῖς ὑπὸ τῶν άκτίνων τοῦ ἡλίου: *Έτσι-γιάμε άντιουτε ὃ ἡλιος (έξεκινήσαμεν πρὶν άκόμη μᾶς χτυπήσῃ μὲ τὰς άκτίνάς του ὃ ἡλιος).*

άντοχή ἡ, λόγ. κοιν. και δημῶδ. Ίων. (Κρήν.) Κάρπ. Τὸ άρχ. οὐσ. *άντοχή* = τὸ άντέχεσθαι, συνοχή, συνάφεια.

1) Τὸ νά άντέχῃ τις, καρτερία λόγ. κοιν.: *Έχει άντοχή 'ς τὴ δουλειά- 'ς τὸ κρύο κττ. Κάρπ. 2) Άντίπνοια Ίων. (Κρήν.) Κάρπ.: Άσμ.*

Κορίτσιν έτραγούδησε 'ς τὴν άντοχή τ' άνέμου Κάρπ. Κρήν.

άντραβάνα ἡ, Λεξ. Βλαστ. *άνδραβάνα* ΠΓεννάδ. 112 *άνδράβαινα* ΔΔημάδ. Δασικ. βλάστ. Έλλάδ. 84 — Λεξ. Δημητρ. *άντράβαινα* Λεξ. Δημητρ. *άντροῖνα* ΠΓεννάδ. ένθ' άν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *άνδροῖνας* ό, ΔΔημάδ. ένθ' άν. *άνδράβανο* τό, ΔΔημάδ. ένθ' άν. — Λεξ. Δημητρ.

Άγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν *ανάγυρις* ἢ *δύσοσμος* (*anagyris foetida*), θάμνος τῆς τάξεως τῶν *έλλοβοκάρπων* (*papilionaceae*). Συνών. *ιδ. ἐν λ. άνάγυρος (ΙΙ).*

άντραγάθημα τό, *άνδραγάθημα* λόγ. σύνηθ. *άντραγάθημα* Σῦρ. κ. ά. — Λεξ. Δημητρ. *άδραγάθημα* Κρήτ.

Έκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *άνδραγάθημα*.

Γενναία *πράξις*. Συνών. *άντραγαθία 1.*

άντραγαθία ἡ, *άνδραγαθία* λόγ. κοιν. *άντραγαθία* κοιν. και Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) *άντρααθία* Λυκ. (Λιβύσσ.)

